

O necesară confruntare cu propria istorie

Joi, 23 februarie 2006

Donald K. Short

Pare evident că esența noului legământ constă în producerea acelei iertări în urma căreia păcatul va fi uitat pentru totdeauna. Păcatul este șters din sanctuarul ceresc, concomitent desfășurându-se o lucrare complementară în inima poporului lui Dumnezeu. Această iertare nu acoperă imperfecțiunea, ci o înlătură. Însăși expresia “neprihănirea prin credință” înseamnă neprihănirea lui Hristos, și exact acest lucru îl dorește Hristos pentru poporul Său. Astfel că, înainte ca El să vină în această lume, s-a spus: “... și-i vei pune numele ISUS, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Mat. 1:21). Prin urmare, credința deplină în neprihănirea lui Hristos cuprinde semnificația desăvârșirii. Respingerea acestui adevăr a ținut departe de poporul nostru puterea deosebită a Duhului Sfânt pe care Dumnezeu a dorit să o reverse peste noi.

Generația care a fost martoră a acestei respingeri a trecut la odihnă. Dar în ultimii ani importanța Conferinței Generale din 1888 a fost, datorită circumstanțelor, impusă bisericii. Pur și simplu există prea multe abateri de la pietrele de hotar pentru a trece neobservate. Dacă poziția oficială se va schimba, iar dovada istorică așa cum a fost dată de Domnul prin solul Său, va fi primită ca adevăr, atunci ocolul va lua sfârșit și “piatra de poticnire” va fi îndepărtată. Lumina care trebuia să lumineze întreg pământul va avea cale liberă.

Dacă adevărul despre propria noastră istorie va fi în continuare respins de conducere, vom avea parte de o călătorie prelungită și vom călca tot mai mult pe urmele vechiului Israel. Am fost avertizați în mod concret, repetat și categoric să evităm acest drum. Rezultatul unei astfel de conduite este greu de contemplat. Prin urmare, cu cât domnia păcatului se va prelungi, cu atât responsabilitatea bisericii va fi mai mare.

Mai mult decât atât. Domnul ne-a prezentat într-o manieră descurajatoare și uimitoare consecințele cumplite ce vor urma dacă vom stăruii pe calea noastră, în loc să urmăm lumina și sfatul Său. În contextul respingerii soliei 1888, Domnul ne-a spus:

“Împietrirea și necredința din timpul nostru sunt mai puțin scuzabile decât au fost pentru evreii din timpul lui Hristos. Ei nu au avut înaintea lor exemplul unei națiuni care să suporte plata pentru necredință și neascultare... În zilele noastre au fost date dovezi mai multe și lumină mai mare. Noi avem atât exemplul lor, cât și avertizările și muștrările adresate lor, deci păcatul nostru împreună cu plata lui vor fi mai mari, dacă refuzăm să

umblăm în lumină... Deși avem toată lumina care a strălucit peste poporul Său din vechime, descrisă în mod amănunțit, totuși noi mergem pe același drum, împărtășim același spirit, refuzăm să primim mustrare și avertizare; vina noastră va fi cu mult amplificată, și condamnarea de care au avut ei parte va cădea peste noi, numai că va fi mult mai mare, tot așa cum lumina din timpul nostru este mai mare decât a fost lumina din timpul lor” (RH 11 aprilie 1893).

Când Domnul este nevoit să recurgă la expresia “plată” ca să pună la încercare și să scoată pe copiii Săi din orbirea lor persistentă, criza este iminentă. Un lucru este sigur – la ora asta nu suntem cu nimic mai buni decât evreii. Cât timp mai este până când vom avea parte de această “plată,” rămâne de văzut. Unii pot sugera că recentele dezastre financiare nu sunt altceva decât binecuvântări. Când începem să întrezărim adevărul că întregul context și presiunea avertizării au legătură cu eșecul din 1888, nu putem decât să rămânem uimiți de îndelunga suferință a Domnului nostru. Oare cât timp va mai trăi Israelul modern cu iluzia că totul este bine și să continue să disprețuiască realitatea, ignorând sfatul lui Dumnezeu, scopul și atitudinea Sa? Dacă n-am avea exemplul Ninivei și certitudinea că o națiune se poate pocăi – atunci ar exista motiv de disperare.